

ми, вмѣсто поздравъ, на Пашанка и застава до вратата като да ѝ прѣпрѣчи пжтя.

Тя се върна на мѣстото си и седна безъ да му отговори.

— Тебъ не ти се говори — виждамъ. Но азъ дойдохъ да те видя, да чуя отъ твоитѣ уста, че послѣ — то е моя работа.

— Въ чуждитѣ работи никоѣ не бива да се мѣе отвърна съ тонъ на оскърбенъ човѣкъ.

— Да, но азъ имамъ за жена твоята сестра. И онава, което ще се лѣпни на Добря, засѣга и моята фамилия.

Ана не отвърна нищо.

— Азъ дойдохъ да чуя самъ отъ твоитѣ уста, та друго е лесно.

— Какво да чуешъ? — не се здържа Ана.

— Наистина ли ти си уйдисала на ума на она вѣстникарь.

— Азъ не позволявамъ да се оскърбяватъ познатитѣ ми прѣдъ мене.

— А, тъй — тогава разбирамъ! Добрѣ!

— Ти нѣмашь моралното право да се застъпвашъ за коя да е честь, защото — Ана се червѣше и не можеше да се здържи.

— Какво!

— Ако азъ разправа всичко на моята сестра, тя трѣбва...

— Какъ! застава засегнатъ Пашанко.

— А може би тя знае — и нѣма куражъ да плюе въ лицето на лицемѣрието и да вземе пжтя си.

— Напримѣръ? — здържано, но същеврѣменно боляливо, запита Пашанко.

— Нѣма нужда отъ примѣри, а отъ по-вече самоуважение.

— Така — едва издума Пашанко и излѣзе.

Ана остана сама и нервно закърши прѣсти, ходейки насамъ-натамъ изъ стаята.

Майка ѣ, забѣлѣжила разтревожения си зеть, влѣзе при нея и очудено запита.

— Какво направи съ Пашанка, Ана?

— Азъ искамъ да ме оставите и никоѣ да не се бърка въ моя животъ. Азъ немога като сестра си да търпя лигавенията на единъ развратенъ мжжъ; азъ немо-